

БРОЈ 19 • 24. НОВЕМБАР 2020.

ПЛАМЕНКО

СПОРТСКИ
ЖУРНАЛ

ФОТО: Милан Рашић

ШКОЛСКА ГОДИНА ЗА ЗАБОРАВ И ПАМЋЕЊЕ

Маске су
у моди

Правила баш су
нам досадила

Хигијеничар
и бунтовник

ШКОЛСКА 2020/21. ГОДИНА ОСТАЋЕ ЗАУВЕК УПАМЋЕНА

КОРОНИН ШКОЛСКИ ПРОГРАМ

Ова школска година је збуњујућа и тешка за све ђаке основних школа због нових мера и правила којих се морамо придржавати и поштовати их. Полазак у школу 2019. године, као и свих претходних година , разликовао се од поласка у школу ове 2020. године.

Сваке године ђаци су веома узбуђени због почетка школе јер ће видети своје другаре из одељења након летњег распуста, наравно, и своје наставнике и учитеље. Међутим, ове школске године све је било другачије. Ђаци су кренули у школу веома забринути и уплашени због ситуације са новим вирусом. Ту је и нов начин учења. Ту су и разне мере безбедности које су обавезне за све. Школа је постала ново другачије место за учење, али не и за дружење... Часови трају по 30 минута. Ученици и наставници носе заштитне маске које су обавезне и неопходне. Нажалост свих ученика,

одељења нису иста, подељена су у две мање групе , највише до 15 ученика. Најтужније је што деца морају да седе сама и зато им највише недостају њихови другови из клупе.

Ове године се јавља и нова врста наставе – онлајн настава. Деци је много теже да уче на овај начин јер ништа не може да замени живу реч наставника и уживо предавање где се одмах постављају питања.

Ходници су празни и без дечије граје, делују пусто и тужно. Школска дворашта су тиха. Надамо се да ће све ово брзо проћи и да ће се вратити оно безбрижно време кад смо нормално ишли у школу и дружили се. Ово је прича једне школске клупе која је остала без ђака.

„Ја сам школска клупа и ове године немам с ким да делим тајне нити да се дружим. Моји ученици су ме напустили и прешли у неке друге клупе.

Тамо седе сами и више ме не посећују. За време одмора нико и не жели да се дружи са мном. Свако седи сам за себе и носи маску напред носа. Не виде им се лица, једва их препознајем. По гласу знам да су то моја деца, моји драги у ченици, на које сам се љутила и љутито шкрипала... А сад ми недостају. Нико ме не жврља, нико ни да поприча са мном, нико ме не гура и не вуче, столица седи мирно и ћути. Баш је досадно. Сви кажу проћи ће, ово је сад нормално , мора тако ...Ја јесам клупа, али нисам глупа! Једва чекам мој пар из клупе, омиљени, да седне са мном и започне оно лепо шапутање за време часа, као некада...До тада бићу стрљива и чекаћу. Поздрав од једне усамљене школске клупе!“

**Ива Милијанчевић 8/1
Јана Јовановић 6/2
ОШ „Ђура Јакшић“ Ђуприја**

ПОЛАЗАК У ШКОЛСКУ 2020/21. НИЈЕ ЛИЧИО НИ НА ЈЕДАН ПРЕТХОДНИ ПРВИ СЕПТЕМБАР

ПРАВИЛА БАШ СУ НАМ ДОСАДИЛА

Овогодишњи полазак моје сестре у први разред био је моја инспирација за ову тему. Сећам се њеног радовања и поскакивања код куће.

Са великим нестрпљењем је дочекала тај дан. Први дан школе. Њене мале усне развукле би се у осмех сваки пут када би изговарала имена својих другарица које једва чека да види и загрли. У школу је понела и поклоне за своје другаре: исцртана срца, папириће, украшене цветићима и лептирима...А онда је мама онај њен сладак осмејак са полурасклаћеним зубићима прекрила маском. Иако је маска била у омиљеној розе боји, моја мала сес-

маску. Не знам да ли се осмехнуо деци. А онда прозивка. У колони, на дистанци, једно за другим деца су улазила у школу у миру и тишини. Први школски дан. Кренули су наши прваци у нове походе, у нова сазнања и ка новим циљевима. Најважнији циљ је да постану људи. Али та слика коју смо сви ми иза њих посматрали одавала је другачији утисак. Као да су кренули на издржавање некакве казне, пише **Стефанија Милетић 8/4 из ОШ „Ђура Јакшић“ Јовац.**

Први септембар, почетак нове школске године. У ваздуху мирис

Полазак у школу 2019. и 2020, аутор Стефанија Милетић ОШ „Ђура Јакшић“ Јовац, Ђуприја

рет, са неким први још од марта, био је чудан. Истовремено смешан и тужан. Кроз разнобојне маске као да се одавамо духом. А то није препоручено, не видим како би било ко на овом свету могао тако нешто и да помисли, а камоли препоручи. „Држите дистанцу!“, пише на улазним вратима, „Метар до два метра растојања!“, довикује дежурни наставник из ходника, „Нема екипног спорта у школском дворишту!“... одаљите се, не будите у групи...Правила..правила... И реакције, изрази лица, све је под маскама. Када бих имао задатак да нацртам реакцију испод маске, оставио бих празнину. Ни „смешак“, нит „тужак“. Шала није онако смешна прекривена маском. Очи,кажу, говоре, али сада једино тако поздрављам другаре... Ни загрљаји, ни наши поздравци, само погледи. Свестан сам борбе коју водимо, знам шта нам је циљ, али не могу да не искритикујем овај маскирани септембар и макар мало да не умирим овај осећај маскираног одрастања, напомиње Алекса Ђоковић из ОШ „Наталија Нана Недељковић“ Крагујевац.

Овај маскирани септембар је донео много промена. Тужних. Кажу сви „обавезујете мере“. Ми, деца, баш и не разумемо ту реч, али сви слушамо наставнике и родитеље и поштујемо све што нам кажу. Тако смо волели да проводимо време у школи и школском дворишту пре короне. Сада се радујемо кад се заврши последњи час и стигнемо кући. Радујемо се што ћемо скинути маске и дасати нормално.

Коронин први септембар

*Првог септембра све се мења,
почиње школа, друга сам смена.
Оцене са неба већ падају,
Крају короне ћаци се надају.*

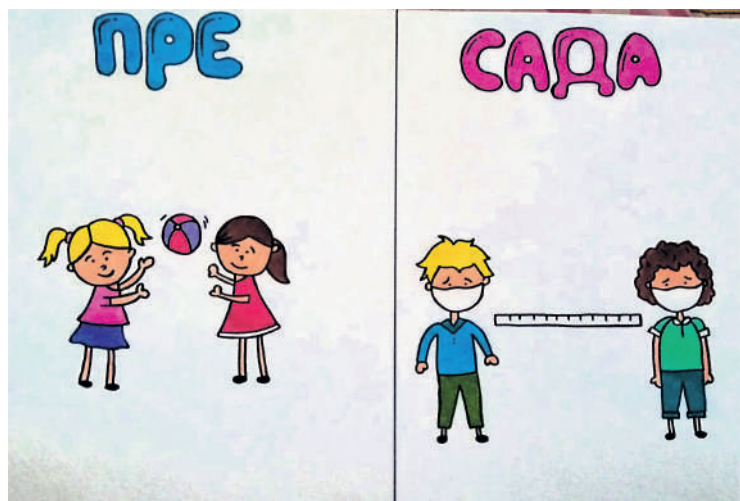
*Сви су ставили маске разне,
школске клупе сад су
полупразне.
Била маска шарена, бела или
жута,
учити се мора, јер ће наставница
бити љута.*

*Дистанца у школи мора да
постоји,
невидљивог непријатеља свако
се боји.
Другарима више не смем ни да
бацим пет,
о, боже, куда иде овај свет?!*

*Ништа више нормално није,
када нам маска лице крије.
Али у школу мора свако,
да му знање не би промакло.*

**Анђела Јовановић 8/5
ОШ „Димитрије Туцовић“
Чајетина**

Волео сам све прве септембре. Сви моји другари су једва чекали да се окупимо у новој школској години. Маскирани септембар је донео другачије осећање и боримо се сви, сваког дана, да нађемо начин да тај осећај променимо, нада се ученик петог разреда **Михајло Грбић из ОШ „Страхиња Поповић“ Дворане.**

Тамара Цветковић ОШ „Наталија Нана Недељковић“ Крагујевац

тра није могла да сакрије своје разочарење.

Кад смо стигли у школу, видели смо децу која чврсто држе родитеље за руку. Сви су носили маске. Понеко дете би махнуло руком ако је успело да препозна своју другарицу или друга. Стајали смо на дистанци. Ђутали смо. Тако у тишини посматрајући све тужно, дочекали смо свог учитеља. И он је носио

завршетка лета и почетак новог доба- јесени...Увек на исти, или бар сличан начин. Увек, сем ове године. Ове године смо имали један нов, необичан и, рекао бих, чудан, маскирани почетак. Ученик сам осмог разреда, готово сам сигуран да сваком другу, другарици знам црте лица, боју очију, препознајем осмех и примећујем туђу по изразу лица. Сада је то промењено. Први наш сус-

УЧЕНИЦЕ ИЗ ПИРОТА И ЧОКОТА ОБЈАШЊАВАЈУ СВЕ ПРОМЕНЕ СА КОЈИМА СУ СЕ СУОЧИЛИ ЂАЦИ У НОВОЈ ШКОЛСКОЈ ГОДИНИ

НОВО НОРМАЛНО ЈЕ НЕНОРМАЛНО

Година 2020. уопште није почела као све претходне. Донела нам је нову болест, корону, а са њом и страх, али и низ великих промена у нашим животима. Све те промене стрпали су у нов израз, који до тада нисмо користили - ново нормално.

Шта то значи ново нормално? Ново нормално је да сви сада морамо да носимо маске, како бисмо штитили и себе и друге. Нормално је да више не идемо у школу, него да наставу пратимо онлајн. Нормално је и да избегавамо другаре, када се сретнемо, да се не играмо и не љубимо, да држимо дистанцу. Нормално је да више ништа не славимо, да не идемо на рођендане, прославе, приредбе. Нормално је и да избегавамо гужве и да по цео дан седимо пред компјутером. Ново нормално је и да наши родитељи не иду на посао, него да раде од куће.

Е па, да вам кажем искрено, мука ми је од тог новог нормалног! Мени је све то ново нормално заправо тотално ненормално. Па где то има да не можеш да се дружиш с другарима? Да не делиш ужину на одмору и не шапућеш тајне на уво? Да наставника пратиш на телевизији? Да не загрлиш баку и деку када их видиш? Да не можеш ни да их видиш, јер се бојиш да их случајно не заразиш? Да ти ни један друг не дође на прославу 13. рођендана, јер ни нема прославе, забранили су?!

Није нормално да не можеш ни на тренутак да се осамиш, пустиш музику и уживаш у плесу, јер су сада родитељи стално ту. Раде од куће, па су нервозни и све им смета.

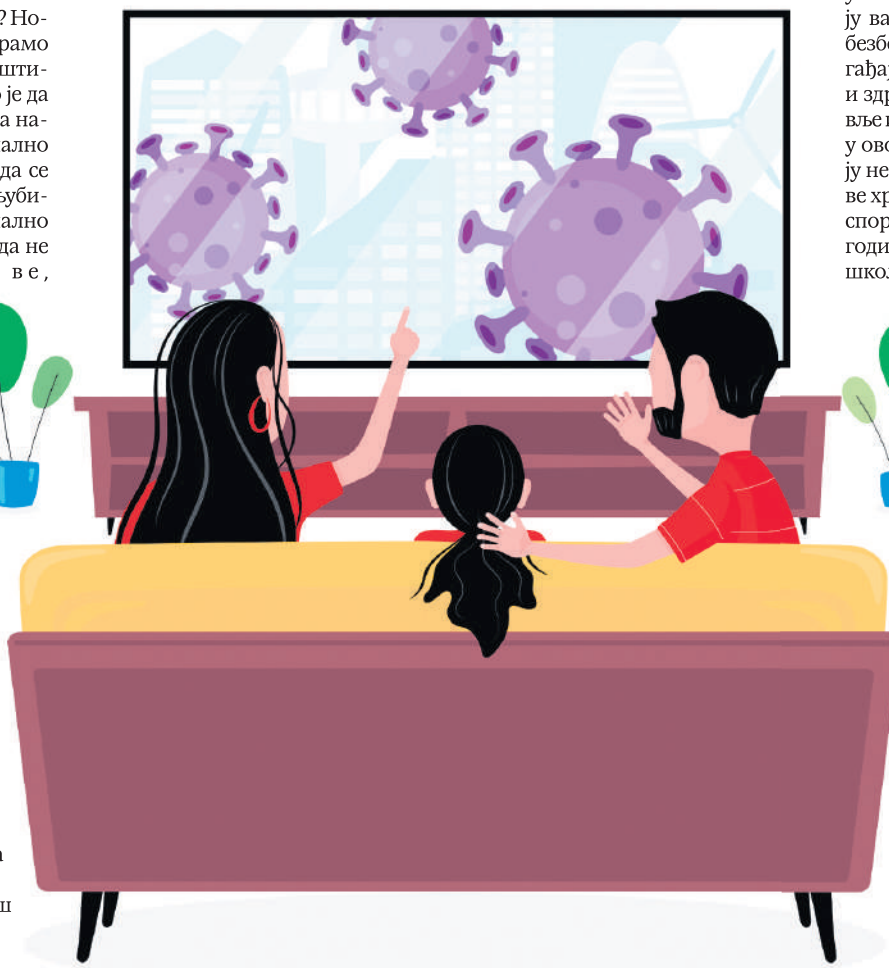
Ништа није нормално од те њихове „нове нормалности“. Ми нисмо работи! Ми смо деца и не можемо тек тако, преко ноћи заборавити све оно у чему смо уживали. Не можемо без детињства, наших игара, дружења и смеха. Искрено, све нам то пуно недостаје. И зато позивам све науч-

нике света: измислите, молим вас, ту вакцину већ једном! Па да нестане ово чудо и да нам се врати наш леппи, нормални живот, поручује **Љубица Панов 7/2 из ОШ „8. септембар“ Пирот.**

русa. Неизвесно је до кад ће трајати ситуација у којој се сви налазимо, како ће се све завршити и да ли ћемо опет моћи да живимо сасвим слободно. Пандемија је однела милионе живота, људи у паници покуша-

комбиноване наставе. Тренутна ситуација нам је наметнула нова правила и обавезе као што је ношење заштитних маски које скривају најлепши дечији осмех и дистанцирала нас. У складу са новим правилима, ученици и Управа школе одржавају важније догађаје на другачији и безбеднији начин. Сви важнији догађаји се односе на спорт, здравље и здраву исхрану јер су добро здравље и имунитет пре свега најважнији у овој ситуацији. До сада смо Дечију недељу, Недељу спорта, Дан здраве хране и крос обележавали низом спортских активности. Претходних година ученици свих одељења наше школе су се са својим учитељима и наставницима договарали око избора спортских игара. Обележавање спортских догађаја нам је помогло у јачању тимског духа и стварању нових пријатељстава. Активности су се огледале у вежбању у паровима, вежбама снаге, кондиционим вежбама, трчању и другим спортовима. Упознавањем са теоријским делом научили смо много о здрављу, спорту и њиховом значају.

Данас је све другачије и теже... Настава у школи се прати с маскама, а код куће путем телевизије и радом на рачунару. Због нове онлајн наставе и забране великог броја окупљања људи, ниједно спортско дешавање или активност није могуће одржати. Ученици парламента и Управа моје школе за све траже решење. Очување здравља је најбитније сада па смо одлучили да све спортске активности, Недељу здравља и спорта, здраве исхране представимо у виду презентација. Свима је драго што је школа у коју идемо нашла начин да се избори са препрекама и одржи све што је важно за нас на најбољој и најбезбеднији начин. Чак и живот са маскама није тежак и захтеван уколико се нађе право решење!

Како изгледа ново нормално у **Чокоту у ОШ „Десанка Максимовић“** објасниле су нам ученице осмог разреда **Наталија Радивојевић** и **Бранкица Денић**. Пандемија Корона вируса донела је нову стварност људима у целом свету. Цео свет се суочава са изазовом да спречи ширење овог ви-

вају да се прилагоде новом начину живота. Затварањем многобројних објеката и школа, људи, а поготово деца, теже се прилагођавају новонасталим условима.

Од почетка ове школске године због епидемиолошке ситуације, ученици наше школе похађају модел

ОБАВЕЗНО НОШЕЊЕ МАСКИ ДОНЕЛО НОВИ ТРЕНД И У ШКОЛАМА

НОВА МОДА

Мислимо да и птице на грани знају да је у затвореном, а самим тим и у школи обавезно ношење маски. Родитељи проверавају јесмо ли их спаковали пре поласка у школу, наставници опомињу, подсећамо и једни друге. У почетку смо их заборављали, па се трчећи враћали кући да их узмемо, више не- постале су свакодневица, нешто што прво проверимо кад кренемо у школу.

Док смо раније знали само за хирушке, сада се јављају разне- шарене, цветне, са грбом омиљеног тима, једнобојне, са шљокицама, геометријским облицима. Има их свакаких, од медицинских, до врло интересантних и занимљивих. Оне нису најлепши модни детаљ, иако се неки труде да их уклопе уз гардеробу, али су неопходне. Морамо их носити због себе, и других. На крају, није важно какве су, то је ствар укуса и избора, важно је да се придржавамо пра-

вила ношења, како бисмо победили корону и вратили се на старо- време без ограничења, забрана додира и контакта, поручују ђаци репортери из ОШ „Наталија Нана Недељковић“, Крагујевац Милица и Ањела Милица Михајловић открила нам је какве су маске најпопуларније. „Када бисте прошетали школом, видели бисте да највећи број деце носи обичне, црне маске. На другом месту су једнобојне- жуте, плаве, зелене.

А трће место заузимају шарене, са разним мотивима- цветићима, срцима, линијицама. Остали ученици носе хирушке маске. Као што су некада у моди биле црне панталоне и црне мајице, то је сад случај код маски. Црно је, изгледа, увек у тренду, комбинује се са свим. Боја је таман у складу са оним што нам корона доноси- ништа светло и оптимистично. Али, остале, шарене маске, показују нам свет у разним нијансама, уче-

ЗАГОНЕТКА

Без ње у школу не можеш, а није књига.

(Маска)

Павел Коваленко 5/3
ОШ „Олга Милошевић“
Смедеревска Паланка

нас да се после кише појављује сунце, да после тешких, мрачних тренутака, наступају они ведрији, оптимистичнији“.

„Данас вас упознајемо са новом модом и говоримо о томе шта је сада девојчицама битно кад ујутру крену у школу. Наравно да ускладе маске са гардеробом. Посматрале смо како напредујемо у навикавању на нова правила. Првог септембра већина нас је носила обичне, хирушке маске. А онда, из дана у дан, ствари су се промениле. Кренули смо у обилазак одељења наше школе и ево шта смо открили. Ученици од првог до петог разреда су најкреативнији. Њихове маске су шарене, најчешће памучне, имају пуно срца, цветића, звездица. Баш у складу са њиховим година-

ма. Наши другари у старијој сме-ни су мање креативни. Чињеница је да дечаки не воле да носе маске и за њих је небитно какву маску да-нас имају. Са девојчицама је друга-чија прича. Најкреативније су ученице 6. разреда. Код њих је маска у складу са бојом гардеробе, обавезно је да мора бити различитог дизајна сваког дана. Најчешће су шарене, памучне и прелепих боја. Ако кренемо даље, низ ходник, срећемо 8. разред који броји свега осам ученика, али у коме су дечаки пратиоци нове моде. Најкреативнији је ученик Филип Милосављевић. Његова маска делује застрашујуће и питамо се како се наставници осећају док држе наставу у том одељењу. За-страшујућа маска, нова мода, и баш је тако кул. У петом разреду нова мода каже да сви морају бити различити, а под маскама исти. Ако ништа друго, макар наставници могу лакше да их разликују или памте по боји маске, сматрају ученице петог разреда Сања Крстић, Николина Симоновић, Емилија Богићевић, Симеона Крстић из ОШ „Страхиња Поповић“ Дворане.

МАСКЕ ЗА МИЊУ

Мој друг из одељења Јован је са баком одлучио да шије и продаје маске. Сав прикупљени новац од продаје маски је уплато у хуманитарне сврхе за девојчицу Мињу. Када сам пролазио градом видео сам постере на којима пише да је Мињи потребна помоћ. Тог истог дана сам ишао код баке и видео машину за шивење. С обзиром на тренутну ситуацију, питао сам баку да шијемо маске које ћу ја продавати у школи, а новац који будемо прикупили да иде у хуманитарне сврхе. Без размишљања је пристала. Желим да поручим свима да пошаљу СМС са текстом 845 на број 3030. Можда имају још неку идеју и желе неком другом да помогну. Нека је спрведу у дело јер нечије мало некоме значи много – напомиње Јован. Јован је свој предузетнички дух употребио и помогао некоме. Помозите и ви

Јања Газдић 5/1
ОШ „ Драгиша Луковић Шпанац“ Крагујевац

ШТА СИ РЕКАО?

Милан, мој друг, упорно је на часу покушавао да ми каже нешто. Само сам разумела да је јако смешно и ништа више, јер сви носимо маске и цаба шапуће, ништа нисам разумела. Тек на великом одмору је препричио разговор својих комшија. Срела су се два Шумадинца, Чедо и Срба. Вели Чедо Срби: „Брате Србо, срео сам нашег комшију Синушу.“ Срба га зачуђено погледа па рече: „Шта си рекао, Чедо, кога ће да вакцинишу?“ Велики одмор је био кратак за сав наш смех. Ушла је наставница биологије, ми смо се смејали и Милану и Срби и Чеди, па смо наставници морали да кажем разлог. Смејала се и наставница са нама.

Милена Марковић 7/5
ОШ „Херој Иван Мукер“ Баничина
Смедеревска Паланка

СВАКО ОДЕЉЕЊЕ СВАКЕ У ШКОЛЕ У СРБИЈИ ИМА БАШ ОВА ДВА УЧЕНИКА

ХИГИЈЕНИЧАР И БУНТОВНИК

У време када је Београд највеће жариште корона вируса, интензитета који до сада још увек нисмо имали прилике да видимо, људи из медицинске струке стално нас саветују да је неопходно да носимо маске, држимо физичку дистанцу и редовно перемо руке, како би сачували своје, али и здравље других са којима долазимо у контакт. Како нам је познато да је људска нарав и даље необјашњена појава, размишљање нас наводи да дођемо до закључка да се реакције људи око нас у потпуности разликују.

и не схвата да својим неодговорним понашањем угрожава здравље људи око себе.

Неколико дана уназад, Веселина нисам срео у школи. Другови из разреда кажу да се заразио, међутим, сам је одговоран за стање у које је довео себе. Са друге стране, Јелица, која је већ увелико урадила тест на Корону, већ десети пут ставља дезинфекционо средство на своје руке. До краја школског дана, урадиће то још минимум толико пута. Она тврди да је опреза никад довољно, а микроорганизама — никад више. У њеној торби, поред уобичајених књига пред-

виђених за тај дан, налазе се и прекопотребне антибактеријске влажне марамиче, бар три маске за лице, визир (за случај да изгуби маске), хируршке рукавице и, наравно, средство са највећим процентом алкохола за константно брисање и чишћење својих, али и туђих ствари. У школској мензи прегласно осуђује било какву размену хране, а у школски тоалет — не улази. Кадгод види да је неко прекршио правило од два метра раздаљине, без пардона га попрска гореспоменим средством. На часовима биологије је најактивнија, било да поставља питања у вези са вирусним обољењима, било да на њих одговара. Иако је то њена струка, чак ни сама наставница биологије не зна онолико колико Јелица од ње захтева да сазна. Уколико питате њу, Веселин је намерно пркосио донесеним правилима, како би је избацио из такта.

Из ова два, потпуно контрастна схватања тренутне ситуације, можемо да закључимо да је важно бринути се о себи и о другима, али у границама нормале. Докле год се сви држимо заједно, метафорички, можемо да изађемо на крај са било којом недаћом.

Иако је то њена струка, чак ни сама наставница биологије не зна онолико колико Јелица од ње захтева да сазна. Уколико питате њу, Веселин је намерно пркосио донесеним правилима, како би је избацио из такта.

Иако је то њена струка, чак ни сама наставница биологије не зна онолико колико Јелица од ње захтева да сазна. Уколико питате њу, Веселин је намерно пркосио донесеним правилима, како би је избацио из такта.

Чистачица страшнија од лава

*Имам за вас једну причу кратку,
као бомбона стварно слатку.
Маску носи, критикује лако:
"Јер маска у школи мора, ето, то је тако!"
Једна чистачица, упорнија од мрава,
страшнија од лава.*

*Кад кренем у школу знам,
прво ћу њу да сретнем.
Па маску брзо ставим,
да проблеме унапред избегнем.*

*По ходницима увек жури,
за децом стално трчи, јури...
Дезинфекционо средство носи
јер све око нас је ризично.
Прска, штрчка чак и по коси,
чула је на вестима да стање је критично.*

*У другој руди детерџент течни,
руке се перу на десет минута.
Дезобаријеру чик прескочи,
склањај се, бежи са њеног пута.
По ходницима само алкохол мирише
могла би нове парфеме да промовише.
Она по њеном, а ми по свом,
јер смо против превентивних мера у ходнику свом.*

*На Ђачком парламенту договор је пао,
предложићемо је да уђе у кризни штаб,
јер у њему себе на овај начин још нико није дао,
а бојимо се доћи ће време, узеће и штап.*

*Ми осмаци, смо бунтовници прави.
Само нам је шала и инат у глави.
Она се брине за здравље наше,
а искрено само је се прваци плаше.*

**Анђела Живковић 8/2
ОШ „Драгиша Луковић Шпанац“ Крагујевац**

**Дуња Мићуновић 4/1
Арса Петковски 4/1
Савремена гимназија**

ШТА ЈЕ ГЛУПОСТ ЗАПРАВО?

БУНТОВНИК: Како мрзим ово! Ово су за мене чисте глупости. Какве маске, рукавице и дезинфекциона средства.

ХИГИЈЕНИЧАРКА: Како то мислиш мрзиш? Ово је сасвим у реду. Носећи маске и рукавице, бринем о другима, а и о себи. Требало би и ти!

БУНТОВНИК: Шта лупеташ ти?! Ја нисам чуо већу глупост од тога. Као прво, маске могу само да ми штете, једва могу дисати под њима. Као друго, рукавице шта ми значе, као да никад нисам опрао руке. Руке се зноје испод њих. Као треће, оно средство које стоји на улазима, то ти толико оштеди руке, невероватно. Ту као нешто дезинфикујеш, носиш маске и друго,

а видиш, ето, ја ништа од тога не радим и здрав сам као дрен.

ХИГИЈЕНИЧАРКА: Маске служе да не пренесиш честице и бактерије у ваздух, још и тебе штите истовремено. Чак је научно доказано да се испод маске не губи ни мало кисеоника. Рукавице служе да не пипаш голим рукама неку подлогу. На пример, неко кине на сто и не стави маску, те бактерије остану на столу, ти их додирнеш и не опереш руке. Онда те руке пуне бактерија стављаш у уста, гураш у нос или трљаш очи, зато служе рукавице. Дакле, кад додирнеш тако нешто, те бактерије се задрже на рукавицама и ти после те рукавице ба-

циш. За крај, то средство веома помаже, оно убија бактерије и вирусе скупљене на кожи.

БУНТОВНИК: Ау, хвала ти, сад ми је све јасније и мислим да ћу почети да се придржавам правилима. Знаш кад ћу да почнем? Никада! Шта год да си ми сад излупетала није ме брига и даље су то само глупости!

СУТРАДАН

ХИГИЈЕНИЧАРКА: Где је онај бунтовник од јуче?

УЧЕНИК: Болестан је. Има високу температуру, сув кашаљ и остале симптоме.

ХИГИЈЕНИЧАРКА: Ето, кад не поштује

предложене мере, али опет ми га је жао. Послаћу му поруку да видим како је.

ХИГИЈЕНИЧАРКА: (чиџа наипласиџа кучица) Хеј, како ти је?

БУНТОВНИК: (одговара) Хеј, боље ми је, хвала на питању. Баш ми је жао што те јуче нисам послушао и придржавао се правила.

ХИГИЈЕНИЧАРКА: Видиш, да си се придржавао не би ти се ово десило. Хајде, пусти сад то и одмарај се док не оздравиш, и кад поново кренеш у школу, знаш и сам шта ти је чинити.

БУНТОВНИК: Знаш, хајде чујемо се.

**Дуња Столић 6/3
ОШ „Свети Сава“ Смедерево**

УЧЕНИЦА ДИВНА МЛАДЕНОВИЋ ИЗ КРАГУЈЕВЦА ЈОШ ЈЕДНОМ ЈЕ ПОДЕЛИЛА СВОЈ ДНЕВНИК СА ПЛАМЕНКОМ

ТАЧКА ИЛИ ЗНАЧКА, МОЛИМ ТЕ ИЛИ ВОЛИМ ТЕ

Уторак, 1. септембар: КРЕНУЛИ СМО У ШКОЛУ!!! Да ми је неко прошле године рекао да ћу се оволико радовати повратку школској клупи, вероватно бих га мрко погледала и рекла да се то никада неће десити (вероватно и не би да није било ванредног стања). Међутим, десило се. Није да ја не волим школу - волим је, због другара, али ако би учење могло бар некад да се изостави. Долазим у школу, никог не препознајем, сви носе маске, нема више групаца у школском дворишту, сада су сви сами или у паровима, то није оно што сам навикла да видим... Покушавам да нађем Милицу, најбољу другарицу. Иако више нисмо у истом одељењу, надале смо се да ћемо бити истим данима у школи, али школа нас је раздвојила. Па, ко ће сад да памти оно што ја заборавим и да ме подсећа на тест из енглеског? Помало разочарана улазим у школу...

Среда, 2. септембар: Данас гледам часове на ТВ-у. Не гледам више за први и други разред, јер ни за седми не могу да се пробудим. Најгоре је то што не знам који домаћи да радим, онај који су наставници задали у школи, онај на Гугл учионици или онај преко ТВ-а? Мама каже да ће све то проћи и да ћемо се вратити у нормалу. А шта ако нам ово постане „ново“ нормално? Шта ако се опет будемо вратили на онлајн часове? Мама ће опет морати да посипа своје шљокице по мени? Нећу да будем песимистична. Сутра је нови дан, упознајем наставника хемије и новог наставника физике....

Четвртак, 3. септембар: Свеча-но обећавам да књиге из физике више нећу користити као рекете, сада ми је физика омиљени предмет. Мама се крсти, каже да ће слику наставника да урама и окачи на зид, а да ћемо његов рођендан славити уместо славе. Ја се слажем са њом, стварно је добар, али постоји један проблем. Са чим ћу сад да играм стони тенис? Знам само да то

неће бити ни књига из хемије. Морам да размислим.... Одлука неће бити лака, али нечим се морам играти, не би било забавно да, једноставно, одем и купим рекете.

Петак, 7. септембар: Молим? Шта си рекао? Да ли можете да поновите? Ово су реченице које у последње време веома често чујем, а и изговарам. Не зато што имам проблем са ушима, него зато што не чујем од маске. Нисам неко ко мисли да нас маске могу сигурно заштити од короне. Можда нам мо-

тицама или „Док је шетала шумом, уживајући у цвркату птица, нешто се зачуло значка“. Каква значка? Аха, тачка! И тако по цео дан. Једном сам мислила да ми је наставница математике рекла „Волим те“, а она ми рекла „Молим те, обриши таблу“.

Уторак, 15. септембар: Физичко не радимо, бар не онако како смо до сада. Групни спортови нису дозвољени, па сада само радимо вежбе и трчимо. Није баш забавно, али барем ћу повратити кондицију

нама (не баш са нама, више у нама). Помало почиње да умара ова ситуација. Недостаје ми да видим осмехе другарица, другова, наставника. Недостају ми загрљаји драгих људи. Недостаје ми наша стара школа, гужва на ходнику, трчкарање из учионице у учионицу. Прошле године смо у ово време правили планове за екскурзију...

Среда, 2. октобар: Најважнија вест - ДОБИЛА САМ 5 ИЗ ЛИКОВНОГ!!! Ако ово чује мој наставник, затвориће боловање одмах. Јер,

гу помоћи у борби против дима од цигарета или непријатних мириса, рецимо, лошег задаха, али против корончића (сада већ цангризаве баба короне која никако да нас остави на миру) - паааа, не баш. Ипак, поштујем мере и носим маску. У школи је веома смешно када наставници причају. Често чујемо неке чудне речи које уопште немају везе са темом. Рецимо: нова цртица - нова кртица, па се размишљаш какве везе има пад Бастиље и почетак Француске револуције са кр-

коју сам изгубила током ванредног стања. Да се разумемо, није она била сјајна ни пре њега, али је барем постојала. Решила сам да ћу да почнем да вежбам. Од првог, наравно, па не могу тако одједном као прошли пут (добро, ни прошли пут нисам вежбала, па шта).

Уторак, 1. октобар: Опет часови са ТВ-а, опет један дан без школе, опет све исто. Таман кад смо победили корону и кад смо мислили да ће све бити као пре, она се вратила. Изгледа да је њој лепо да живи са

кад мачке нема, мишеви коло воде. Спремали смо се за Дечији фестивал. Наставница Неда је написала сјајан текст, а ми смо се радовали изласку на сцену. Нажалост, одложен је. Починем да верујем да је корона вирус тај који напада искључиво културна дешавања, а нарочито му смета школа. Е, па, короно, поздрављам те уз речи Матије Бећковића „ЂЕРАЋЕМО СЕ ЈОШ!!!“

**Дивна Младеновић 7/2
ОШ “Наталија Нана
Недељковић”, Крагујевац**

#УСАМЉЕНОСТ

ПОДЕЛА ОДЕЉЕЊА И „САМОВАЊЕ“ У КЛУПИ ЈЕ ЗАШТИТНА МЕ

ФАЛИ НАМ Ш

Ученици признају да је ова промена за њих била превелика

Сваке године са нестрпљењем очекујемо септембар и почетак школске године. Весели жагор ученика у школском дворишту казује нашу срећу, радост и усхићеност. Са нестрпљењем очекујемо ко ће с ким седети, која ће бити и како ће нам изгледати ученица. Нажалост, ова година није била као и све остале. Жагор је био тих, ученици нису били толико весели, јер су се одељења поделила. Од једног одељења постала су два. Сви другови су растављени. То нам је било најтеже у школи. Било је потребно време да се навикнемо и прилагодимо новонасталој ситуацији. Морали смо сами да седимо у клупи. Ох, не могу да опишем какав је то осећај седети сам у клупи! Не могу да кажем да је то страшно, али није лепо, није другарски. А најгора слика је сам у клупи са маском. То је туга, а не радост. Знам да ће проћи, вратиће се радост, скакаћемо и трчаћемо ходницима без маске, поручила је **Хана Радосављевић 6/1 из ОШ „Ј. Ј. Змај“, Сурдулица**

У трећем разреду испод клупе, а после часова на клупи, тапкали смо сличице. У нашој клупи увек је

био мало већи неред од папирића које смо гужвали како бисмо правили лоптице које смо шутирали на великом одмору. Сада, у полу-празној учионици седим сам, као у дугачком мрачном ходнику. Некако ова празнина чини да се осетим ситнијим и беспомоћнијим. Поделе не волим, а сада смо, не својом вољом, подељени. Оно одељење, после осам година, подељено је бројчано на два. По осећањима на више од два. И то баш сада када после ове године морамо наставити свој пут у другим школама, са другим другарима, у другим клупама...Надам се не празним. Нисам од оне деце која превише лако склапају пријатељства, бирам другаре на основу особина. Једног доброћудног, веселог, духовитог друга сам имао поред себе у школској клупи и надам се да ова столица неће још дуго остати празна, не губи веру **Алекса Ђоковић 8/2 из ОШ „Наталија Нана Недељковић“ Крагујевац.**

Од када седим сам школа није више иста. Друг из клупе увек је са мном делио све добре и лоше тренутке. Да није било мог друга из клупе мислим да никада не бих

волео оволико школу. Сада видим колико је друг из моје клупе значајан за то што волим школу. Жао ми је што и сада не могу да делим све добре и лоше тренутке у школи. Трудим се да поштујем све мере зато што желим да се све врати на старо, пише **Лазар Лазовић 7/1**

МИЛИЦА ШЉИВИЋ ИЗ БЛАЧКОГ СЕЛА ПОПОВА САМА ЧИНИ ЦЕЛО ОДЕЉЕЊЕ

КАД ТИ ЈЕ УЧИТЕЉИЦА СВЕ

После дужег времена ученици су поново у школској клупи. Ову школску годину ће многи ученици памтити по ситуацијама које до сада нису доживели: скраћеним часовима, маскама, дистанци за коју до сада нису знали, поделом одељења на групе, доласку у школу сваког другог дана. А за све је крива нека Корона, која је дошла ни од куда и направила општу пометњу у народу.

Али све ово не утиче на живот малене Милице Шљивић из блачког села Попова. Она би волела и да се њено одељење подели, али за тим нема потребе. Цело одељење чини она сама. Време у школи проводи са учитељицом Данијелом Дачковић. Ученица је другог разреда ОШ „Стојан Новаковић“. Седиште школе је у Блацу, а Попова је сеоце на обронци-

Милица свакодневно путује пешице сат времена до школе

ма планине Јастребац и удаљено је четири километра.

Милица свакодневно путује пешице сат времена до школе, јер се њена кућа налази у засеку Кавгалија. Са ранцем на леђима храбро пешачи кроз поља и ливаде, воћњаке и шуму. А у учионици нема другара са којима би се играла, смејала, делила доручак. У прошлој школској години имала је друштво два четвртка, али су они наставили пети разред у матичној школи.

Мештани овог села кажу да код њих ни Корона не залази, али Милица и учитељица поштују препоруке и носе маске.

Јана Вељовић 7/4
Сара Јовановић 7/4
Нина Јовановић 7/4
ОШ „Стојан Новаковић“ Блаце

РА КОЈА ЈЕ НАЈВИШЕ ПОГОДИЛА ЋАКЕ

АПУТАЊЕ

Од једног одељења настала су два

из ОШ „Драгиша Луковић Шпанац“ Крагујевац.

Еуфорични осећај, који смо верујем сви имали приликом уласка у школу након више од седам месеци онлајн наставе, убрзо је био праћен осећајем празнине када сам ушла у полупразну учионицу. Нарав-

но, као и сви била сам упозната са протоколима и очекивала сам овакав приказ, али иако сам мислила да сам била спремна за такву драстичну промену, свакако нисам била. Седајући у клупу сама, у почетку се нисам осећала неуобичајено. Првог дана поновни сусрет са бар једном половином мојих другара из разреда био ми је довољан да занемарим незаобилазан осећај да иако све делује исто, нешто фали. И поред физичке баријере зване маска и раздаљине од једне клупе сви смо разменили своја искуства и догодовштине кроз које смо прошли током периода карантина и летњег распуста. Тек након пар дана „самовања“ у клупи схватила сам заправо колико ми фали друг из клупе. Већином времена када пожелим нешто да прокоментаришем или да се саветујем са неким за време наставе, задржим то за себе, јер да бих дозволила другарицу било би потребно да будем гласнија како би ме чула, а такво „докивање“ наставници свакако не би одобрили.

Преко маске веома је тешко разумети особу која седи у твојој непосредној близини, а камоли ако је клупу

или више удаљена. Сигурна сам да професорима одговара ова мирнија атмосфера са мање ученика, али по мом мишљењу, сва чар часова била је понеко тихо домунђавање између ученика. Иако нам многи наставници говоре да смо ми „немирнија“ половина одељења, атмосфера на часовима је по мени помало сабласна. Ухватила сам сама себе безброј пута како погледом тражим другарицу да јој кажем нешто, и онда се сетим да ми фактички више ни не идемо у исти разред. Раздвајање мог одељења верујем да је свима тешко пало колико и мени. Још већа трагедија је да смо ми као другаци имали мање времена да се здружимо у нашој првој години и једноставно нисам могла да занемарим увек присутан осећај отуђености са мојим колегама из разреда. Иако смо у непрекидном контакту са „другом“ групом нашег одељења, и свакодневно нам помажу са градивом које су они пратили у школи а ми не, уживо се веома ретко виђамо. Одсуство тог дружења у школи највише ће оставити последице на наша пријатељства, сматра **Елена Чобан 2/4, гимназија „Светозар Марковић“ Нови Сад.**

Недостаје ми Лука

Година нам није као прошла. Много је чудна ова, новодошла.

Сад су сами у клупи сви мали мангули.
Не делимо ужине,
разбили нам дружине!
Усамљени у клупи,
изнутра смо напукли!
Сад са ранцем седим,
У даљину гледим!

Докле ће да траје ова мука?!
Недостаје ми мој друг Лука!
Корона нас је све истукла
и нову нам црту подвукла!
Дели нас све редом,
Он у школу уторком, а ја, ето,
средом!

Поделили су нас у групе,
много су тужне полупразне
клубе!

Јана Марјановић 8/5
ОШ „Димитрије Туцовић“
Чајетина

Укните групе

Моје одељење 4/2 је једна веома сложна дружина.

Дружење нам је јако битно,
зато бих волела да укину групе
под хитно.

Корона нам руке веже,
сви морају једни од других
да беже.

Срце ме моје боли,
због поделе у групе нисам са
оним који ме воли.

Поруку на клупи остави ми он,
ал' чишћењем је спере сав тај
алкохол.

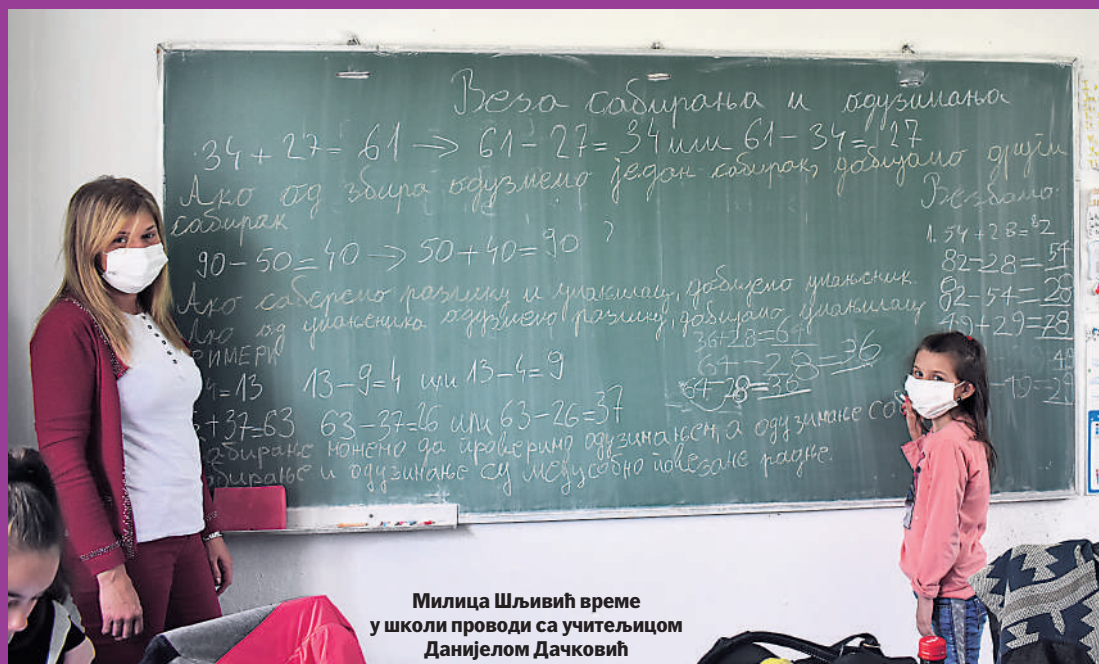
Недостаје ми стисак руке
другарице моје,
док сви одсутне ученике броје.

Вирус је свуда око нас,
нико никоме не препознаје глас.

Због маске се само очи виде,
нико не види када ми
образи бриде.

И даље влада корона,
сама у клупи седим ја
и чекам да прође ова пандемија.

Дуња Радивојевић 4/2
Елена Николић 4/2
ОШ „Драгиша Луковић –
Шпанац“ Крагујевац

Милица Шљивић време у школи проводи са учитељицом Данијелом Дачковић

#ИГРА

ЕВРОПСКА НЕДЕЉА СПОРТА ТРЕЋИ ПУТ У СРБИЈИ

КОД ЦАРА ЛАЗАРА УЗ ПОМОЋ ШТАПА И КАНАПА

Порту цркве Лазарице красила је дечија граја. Уз пуно опрезности и придржавања свих епидемиолошких мера ученици наше школе су, заједно са другарима из ОШ „Вук Караџић“ и ОШ „Јован Поповић“ обележили Европску недељу спорта. Европску недељу спорта реализовао је Савез за школски спорт Србије и Олимпијски комитет Србије а под покровитељством Канцеларије Европске уније у Србији.

Активности везане за ову недељу реализовале су се у четири дана у четири града у Србији, дакле један дан за један град. Част да буду домаћини ове манифестације, која је трећи пут за редом одржана у Србији, добили су Куршумлија, Деспотовац, Крушевац и Голубац. Градови су се мењали, али садржај намењен учесницима био је исти. Сваки спортски дан се састоји из културно-историјске и спортске радионице. Ово је први пут да се у Крушевцу на овако спектакуларан начин обележи дан посвећен физичкој активности. Кроз културно-историјску радионицу ученици су били у прилици да упознају нешто више о нашем граду, историји, цару Лазару, а ученици млађих разреда су се посебно одушевили разноврсним спортским играма. Опробали су се на атлетском полигону, у играма уз помоћ „штапа и канапа“ и у плесној радионици.

Циљ ових активности није такмичење, победа или пораз већ да се сви забаве, уживају у спорту, дружењу... Ово је било једно позитивно и незаборавно искуство за све нас.

ОШ „Јован Јовановић Змај“, Крушевац

Културно-историјска радионица

ФОТОГРАФИЈЕ: Милан Рашић

Плесна радионица

„КУРШУМЛИЈА, ДЕСПОТОВАЦ, КРУШЕВАЦ И ГОЛУБАЦ БИЛИ СУ ДОМАЋИНИ МАНИФЕСТАЦИЈЕ КОЈУ ЗАЈЕДНО РЕАЛИЗУЈУ ОЛИМПИЈСКИ КОМИТЕТ СРБИЈЕ И САВЕЗ ЗА ШКОЛСКИ СПОРТ СРБИЈЕ ПОД ПОКРОВИТЕЉСТВОМ КАНЦЕЛАРИЈЕ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ У СРБИЈИ“

Спортска радионица

У НИШУ ОДРЖАНО ШКОЛСКО
ДРЖАВНО ПРВЕНСТВО У СТРЕЉАШТВУ

Мушка стрелачка екипа
Техничке школе Смедерево
прославља титулу

ДУПЛА ТИТУЛА ЗА НЕМАЊУ

Државно школско такмичење у стрелаштву одржано је у Нишу 21. октобра у Спортском центру „Чаир“, у новој стрелани. Такмичарке из наше гимназије Смедерево освојиле су 10. место, од укупно 15 екипа, међу којима се истакла Наталија Тасић, као осма у појединачној конкуренцији (56 такмичарки).

Мушка стрелачка репрезентација Техничке школе Смедерево, заузела је прво место, од укупно 16 екипа, а њихов

капитен Немања Адамовић показао је да заслужују звање шампиона Србије и у појединачној конкуренцији, са 281 кругом (62 такмичара) што представља изванредан успех ученика из нашег округа на државном такмичењу у овом спорту. По завршетку такмичења разговарали смо са капитеном Немањом Адамовићем.

Како се осећаш поводом успеха? Да ли си очекивао овакав резултат?

- Јако сам се обрадовао због резултата који сам постигао, с обзиром на број тренинга које сам имао. Наравно и екипа је ту доста помогла.

Како су текли тренинзи с обзиром на новонасталу ситуацију са ковидом?

- Сналазили смо се са тренинзима у оваквој ситуацији, уз поштовање прописаних мера. Уз потпуну подршку тренера, припреме су трајале нешто више од месец дана. Наравно, било је тешко навићи се на серијску пушку, која за разлику од стандардне има другачији нишан и окидање, те је потребно фокусирати се на нишан и мету у исто време, што је доста теже али уложеним радом сам достигао жељене резултате и топ форму за такмичење.

Која си све осећања искусио током овог такмичења?

- Такмичење је било напето. Било је конкуренције пре и после моје партије са доста добрих резултата. Наравно било је треме, али сам успео да ос-

У Техничку школу Смедерево отишла и екипа и појединачна титула

танем смирен и концентрисан.

Честитамо женској репрезентацији Гимназије Смедерево и мушкој репрезентацији Техничке школе Смедерево на постигнутиим резултатима, како у екипним, тако и у појединачним конкуренцијама и желимо им много среће у наредним такмичењима.

**Арсеније Илић
Гимназија Смедерево**

Гимназијалка Наталија Тасић
освојила је осмо место

#ШАМПИОНКЕ

УЧЕНИЦЕ ГИМНАЗИЈЕ СМЕДЕРЕВО ОСВОЈИЛЕ ПРВО МЕСТО НА ШКОЛСКОМ ДРЖАВНОМ ПРВЕНСТВУ У СТОНОМ ТЕНИСУ

ЗЛАТНЕ БЛИЗНАКИЊЕ

Близнакиње у друштву ђака репортера

У Спортској хали у Алексинцу 30. октобра одржано је Државно школско такмичење у стоним тенису. Гимназију Смедерево у женској конкуренцији представљао је златни близаначки дуо, састављен од Ленке и Софије Николић. У пратњи професорке Даринке Ристић, сестре Николић биле су ненадмашне у дубл конкуренцији, у којој су освојиле прво место и то трећу годину заредом. Додатни успех Гимназији Смедерево донела је Ленка Николић, освојивши треће место у појединачној конкуренцији. Поставили смо близнакињама неколико питања, на која су нам радо одговориле.

Како се осећате поводом успеха?

- Врло смо задовољне потајно очекиваним успехом, узбуђене и срећне. Драго нам је што смо успеле да нашу школу представимо на најбољи начин и трудићемо се да у наредном периоду тако и остане.

Како су текли тренинзи с обзиром на Корону?

- Услови тренинга се нису значајно променили с обзиром на глобалну пандемију.

Шта вас је привукло овом спорту?

- Када смо имале шест година играле смо стони тенис на кухињском столу, а затим одлучиле да озбиљно почнемо да се бавимо овим спортом.

Да ли сте задовољне вашом игром данас?

- Увек има места за боље, али можемо да кажемо да смо задовољне.

Наше неустрашиве близнакиње, сада већ традиционално првакиње у дубл конкуренцији, на школском државном такмичењу су показале велику пожртваност и жељу да представе Гимназију Смедерево у најбољем светлу. Хвала им на томе.

**Анђелка Јанковић
Арсеније Илић
Гимназија Смедерево**

Сестре Ленка и Софија Николић ненадмашне у дублу

ЈЕДАН ОД НАЈДРАЖИХ ШКОЛСКИХ ПРЕДМЕТА НИКАДА НИЈЕ ИЗГЛЕДАО НЕОБИЧНИЈЕ

ШТА СЕ РАДИ НА ФИЗИЧКОМ?

„НЕМА ЕКИПНИХ СПОРТОВА, НЕМА ТИМСКИХ НАДМЕТАЊА“

Од кад је почела нова школска година, а због вируса који влада читавим светом, часови физичког васпитања су се драстично променули. Школску годину смо започели са часовима напољу, на школском терену. У школу смо долазили у одећи прикладној за час физичког, да не бисмо улазили у свлачионице и правили гужву током пресвлачења. Иако смо били напољу држали смо растојање од два метра минимум и док смо радили вежбе и док смо трчали. Све време смо носили маске,

расподелимо по сали, а да између нас буде довољан размак и радимо вежбе. Када завршимо са вежбама, наставник нам прича о неком спорту или направимо полигон, који једни за другима прелазимо и немамо немамо никакав међусобни контакт. Када радимо скок у вис, не доскакујемо на струњачу као прошлих година, већ је висина мало спуштена, па доскачемо на под. Ове године не смемо да радимо колутове, да прескачемо козлић, тј. да радимо гимнастичке вежбе и да играмо неки спорт, да не бис-

дине, на часу физичког и здравственог васпитања, бавили смо се и колективним и групним спортовима. Постојало је много више међусобних контаката међу ђацима током одређених вежби. Ђаци су били задовољни и срећни за време часа физичког, пошто су била дозвољена одељењска и тимска надметања у различитим спортовима.

Данас, у време короне, час физичког је доста измењен, па нема више тих екипних спортова, нема блиских контаката. Деца морају би-

Увек на растојању, час физичког у ОШ „Душан Јерковић“ Инђија

али када бисмо дошли на место где смо радили вежбе и направили довољан размак, спустили бисмо маске испод носа да бисмо лакше дисали током вежбања.

А, када је дошло хладније време и када више нисмо могли бити на часу напољу, отпочели смо часове у сали за физичко васпитање. Ту су се неке мере заштите промениле. Почели смо да доносимо патике и мајицу, које смо пресвлачили у свлачионици у којој смо опет држали растојање и пресвлачили смо се што брже да не бисмо били на окупу. Пригом један за другим улазимо у салу, где на вратима чека наставник да нам дезинфикује руке. Када уђемо, оно што прво радимо је трчање кругова око сале, па се

„ПОЛИГОНИ БЕЗ ФИЗИЧКОГ КОНТАКТА СУ НОВА РЕАЛНОСТ“

мо имали контакта, пишу ученици осмог разреда **Дошен Давид** и **Марко Мучибабић** из ОШ „Душан Јерковић“ Инђија.

Нова школска година донела је и нова правила, а ми ђаци ОШ „Херој Иван Мукер“ успешно смо се прилагодили томе, заједно са нашим наставником физичког и здравственог васпитања, Владимиром Ђурђевићем. Прошле го-

ти на прописаном растојању на часу, такође су и обавезне маске. Раде се статичке и динамичке вежбе. Уче се и увежбају различити технички елементи из спортова, затим имамо и различите полигоне у које спадају: полигони координације, моторике, спретности и брзине, што је дозвољено радити у овом тренутку. Нама ђацима недостаје стари начин рада који је био заступљен пре короне, највише због такмичарског духа у тимским спортовима. Упркос новим правилима, физичко је и даље омиљени предмет у школи и са нестрпљењем очекујемо сваки нови час, напоменула је **Анастасија Спасојевић** 6/5 ОШ „Херој Иван Мукер“ Смедеревска Паланка - Баничина.

ИАКО ЗАБРИНУТ МЛАДИ ГИМНАЗИЈАЛАЦ ИПАК ВЕРУЈЕ У БУДУЋНОСТ ЧОВЕЧАНСТВА

КУДА ИДЕ ОВАЈ СВЕТ

У овом чудном времену, у својој борби против климатских промена и загађења животне средине, у својој борби за опстанак, коронавирус је мутирао, размножио се, проширио и изазвао пандемију. Креће се у таласима, заљуљао је цео свет и питање је да ли ће он бити једини такав вирус и да ли ћемо можда завршити у Нојевој барци или на Титанику.

У овом чудном свету, моја мајка чим се закашљем или ме заболи глава, почне да паничи да нисам случајно добио корону, док се отац, који пати од високог притиска, и који је прошле године по други пут прележао упалу плућа, тада сигурно плаши, али не показује. И онда због неизвесности коју тај кашаљ носи, данима не виђам деку који живи у суседној улици.

Питам се: да ли овај свет путује као Титаник, чија посада гледа кроз микроскоп само у једну ствар, у тај толико мали и толико непознат вирус, и од те опседнутости њиме не види многе друге препреке и проблеме на које ће се овај брод насувати и тако почети да тоне. Коронавирус је у првом плану, а далеко иза ње остају већи проблеми: гладна деца, људи болесни од рака и других тешких болести, исцрпљени природни ресурси, климатске промене...

Бесмислено је да сви ми, као разумна бића ове планете, у средиште наше личности, као дрво без наде, усадимо страх од болести Ковид 19 и да тај страх парализује ум и одређује све остало у нашем животу. Изгубили смо сигурност да ћемо остати здрави, али то не треба да буде узрок да наше расположење, живот, наш унутрашњи свет и све што се дешава око нас, буде подређено томе. Из рајског врта наше личности треба да израсту трајне вредности, принципи и начела и да наставимо да гајимо: љубав, разумевање, толеранцију, жељу за учењем и напретком.

Оно што мене највише занима је на који ће се начин даље развијати образовање и васпитање нас младих и шта ће бити са спортом и културом. Већ смо навикли да пратимо наставу на рачунару, преко разних платформи, подељени у групе оних који прате наставу у школи и оних који за то време прате онлајн. Онда се ужелиш другара из друге групе, па ти се деси да будеш сам на настави у школи, јер су остали почели да кашљу, па не смеју да долазе на часове. Ништа није као пре. Она жива атмосфера на часу, увек прожета ђачким смехом и хумором, без маске, то је оно што нам недостаје. Тај један виртуелни свет, због кога су нас пре короне старији критиковали, мерили нам до милисекунде време које проводимо на рачунару, сада постаје наша ствар-

ност и наша потреба. Пре подне настава, после подне домаћи и учење на истом том рачунару, сати проведени у седењу и гледању у екран. Да нема спорта након тога, били бисмо генерација која је атрофирала уз рачунар. Ако наставимо да се образујемо само онлајн и да све што нам треба проналазимо на интернету, постаћемо потчињена класа којом владају рачунари и мобилни телефони. Знајући да нам је свака информација и њено тумачење увек доступно на интернету, изгубићемо жељу да је запамтимо и лично о њој размишљамо, а ако то не урадимо нећемо моћи да је повежемо са неком следећом информацијом, нити да то применимо у животу. Осетим језу када се присетим да је Освалд Шпренглер написао: "Када се цивилизација у будућности приближи својем врху, култура ће бити близу дна". Да ли је дошао тај моменат? Не можемо због короне да идемо у позориште, биоскоп, концерте класичне музике, нема хорског певања, отказане су све културне манифестације на којима се промовишу млади музичари, писци, сликари, глумци.

Култура је наставила да живи на један другачији начин, преко интернета, али тај доживљај уметности не може да буде исти као ка-

да се чује жива реч, музика или се уживо види неко сликарско дело и гледа представа у позоришту. Не можемо да идемо на спортске догађаје, да навијамо, дајемо подршку пре свега нашим другарима и осетимо адреналин од узбуђења. Они који су вредно тренирали годинама и последње атоме своје снаге дали за најбоље спортске резултате, када је уведено ванредно стање, нису могли да тренирају неколико месеци на прави начин, него су сами вежбали у кући, парку, на тротоару... После су спортски клубови наставили да раде, уз поштовање мера заштите и пре свега личне одговорности сваког спортисте. Али за једног уметника и једног спортисту нема лепшег осећаја него када свој таленат и рад на себи покаже пред публиком која га цени, подржава, када међусобно поделе узбуђење и радост, а сада тога нема.

Не знамо колико ће овај свет живети заједно са короном. За сада он шета по кругу, постаје Сизиф са чијег се врха брда поново сурвава нови талас епидемије. Остаје нам да се кријемо од овог вируса носећи маске, штитећи тако и себе и друге, док они образованији и искуснији од нас не направе вакцину. Оно што је важно је да се самоваспитамо да будемо стрпљиви, сузддржани и имамо самоконтролу над изазовима. Ако свако од нас преузме одговорност према свету у коме живи, свет никада неће потонути и биће још бољи и лепши. За будућност света није одговорна корона. Одговорни смо ти и ја.

Урош Тирнанић 2/4
Савремена гимназија Београд

**„НА КОЈИ ЋЕ СЕ НАЧИН ДАЉЕ
РАЗВИЈАТИ ОБРАЗОВАЊЕ И
ВАСПИТАЊЕ НАС МЛАДИХ И
ШТА ЋЕ БИТИ СА СПОРТОМ И
КУЛТУРОМ?“**

ШТА ДЕЦА МИСЛЕ И ЗНАЈУ О КОРНИ ОТКРИЛИ СУ НАМ ЂАЦИ ИЗ СМЕДЕРЕВСКЕ ПАЛАНКЕ И ЈОВЦА

СВАКАКО ЈЕ ЧОВЕК КРИВ

Интервјуисали смо неколико ученика наше школе, у вези са актуелном ситуацијом, где су они на постављена питања, одговорили испољавајући свој лични став. Учесници у интервјуу су ученици осмог разреда: Урош Дончић, Немања Вулићевић, Николија Јовановић, Стефан Ераковић, Ђорђе Алексић. А питали смо их оно о чему се дискутује већ годину дана, питање на које нам и свет даје различите одговоре. Питање које су чуле и птице на гранам - Шта мислиш, да ли је овај вирус настао природним или лабораторијским путем?

Урош: Лабораторијским, јер је и сам циљ пуштања тог вируса био да се економије водећих сила упропасте.

Немања: Мислим да је лабораторијски, зато што има више смисла да га је човек створио, него да се тек тако појавио у јавности.

Николија: Вероватно је лабораторијски, јер се свет тако брзо заразио, као да је све то било планирано.

Стефан: Мислим да је природним путем, јер је налик обичном грипу.

Ђорђе: Ја мислим да је лабораторијски, јер се тако највише прича у јавности, а неки лидери тврде да имају и доказе за то.

Питали смо их и какав им је став у вези евентуалног вакцинисања. Они су били уједињени у ставу да сумњају да за овако кратко време може да појави и развије безбедна вакцина.

О будућности короне рекли су:

Урош: Ако се државе буду удружиле и сарађивале, добро ће се завршити.

Немања: Сигуран сам да ће још трајати.

Николија: Наставиће да угрожава животе.

Стефан: Трајаће још неколико година, са мањим утицајем на економију.

Ђорђе: Надам се да је ускоро крај.

И за крај причали смо мерма и чили њихово мишљење о заштити и превенцији од короне.

Урош: Требало би да мере буду као и за време првог и другог таласа, док су ове много слабије и зато имамо толико заражених. Мислим на понашање људи у целини, на улици, у продавницама...

Немања: Мислим да касне са мерама око школе.

Николија: Сматрам да ове мере нису довољне.

Стефан: Ако млади носе маске, није толико страшно, али ако се не придржавају ових мера, могу да угрозе не само себе, већ и остале.

Ђорђе: Неке мере су лоше а неке добре.

Захваљујемо се ученицима на издвојеном времену и разговору. Такође, захваљујемо се нашој школи, на одговарајућим условима за рад.

Анкету спровели:

Марко Савановић и Вук Стојановић
ОШ „Херој Иван Мукер“ Смедеревска Паланка

Ђорђе Алексић

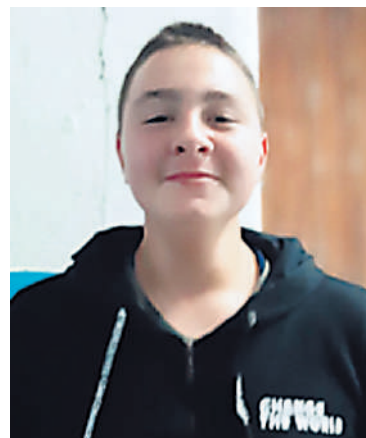
Урош Дончић

Николија Јовановић

Стефан Ераковић

Немања Вулићевић

ОПТИМИСТИЧНИ ТЕОРЕТИЧАРИ ИЗ ЈОВЦА

Шта мислите како и зашто је настала корона? И шта нас чека у будућности са њом? Од лудих научника до мутације других вируса... хммм. Занимљиве теорије и оптимистична надања ученика Основне школе „Ђура Јакшић“ у Јовцу.

Љубица Миленковић, 4. разред: Мислим да је корона настала у лабораторији да би се више продавале маске. Престаће у будућности и биће обичан вирус.

Лазар Слеччевић, 1. разред: Од лудих научника који су хтели корону да би убили све људе. Не знам шта нас чека у будућности.

Марија Милановић, 7. разред: Мислим да је настала мутацијом других вируса и да се тако

проширила. Треба да научимо да живимо са маскама и ово ће временом проћи.

Јована Ђорђевић, 5. разред: Настала је у Кини, једна животиња је била заражена и тако су је људи путем исхране добили. Ово ће постати сталан вирус, тј. стаће, али кад се сви заразе.

Ања Јанковић, 6. разред: Настала је у Кини тако што су се људи хранили животињама. Ићи ћемо даље у школу са маскама. Тако ћемо живети.

Лена Илић, 6. разред: По некој теорији која кружи интернетом научници су створили корону како би измислили и нову вакцину против неке друге болести која је прозвана корона вирус и тако се погоршала ситуација. И даље ћемо носи-

ти маске у школама још много времена.

Ђорђе Милосављевић, 7. разред: Настала је да би се смањила популација на Земљи. Проћи ће.

Сара Рајић, 4. разред: Корону су измислили неки научници тако што су је ставили у неку храну. Проћи ће и нормално ћемо ићи у школу.

Дакле, проћи ће. Наши ученици верују у то мање-више. Али савакако морамо живети са њом и носити маске до даљњег. Другог избора немамо.

Хелена Поштић 6/4
ОШ „Ђура Јакшић“ Јовац

Хуманитарна акција – За нашу Јању

Иако нас је пандемија удаљила од школске клупе, натерала да се обазриво играмо, грлимо и пружамо руке једни другима успели смо да сачувамо хуманост и емпатију, свест да смо и даље потребни једни другима. У основној школи „Бранко Радичевић“ у Смедереву одржана је хуманитарна акција прикупљања новчаних средстава која су потребна за лечење наше ученице Јање Стаменковић. Уз помоћ наших наставника успели смо да у нашу

школу доведемо другаре из других школа, ученике смедеревске Гимназије, ученике средње медицинско-фармацеутске школе „Св. Петка“, али и многе компаније, туристичку организацију нашег града, аниматоре, клоунове, васпитаче, али и представнике Савеза за школски спорт Србије, који су такође имали свој штанд. У фискултурној сали школе, одржавајући прописану дистанцу, све време носећи маске наши ученици стајали су са гостима за штан-

довима на којима су се налазили спортски реквизити, књиге, ручно израђен накит, магнети, рамови, рукотворине које су настале у креативној радионици продуженог боравка наше школе. Поносно можемо да кажемо да се наш труд исплатио и да смо за нашу Јању успели да прикупимо скоро 200 000 динара.

**Ениса Сулимани
Милица Стевановић
ОШ „Бранко Радичевић“
Смедерево**

Матеја државни првак

На Првенству Србије у каратеу, одржаном 25. октобра у Крагујевцу, Матеја Миловановић, ученик ОШ „Херој Иван Мукер“, наступао је у категорији кадети -57. Матеја је био најмлађи у свој категорији, али то га није спречило да постане државни првак. Осим Матеје, познати и успешни каратисти су из наше школе су и Ива Пешић, Даница Банковић, Светислав Јевремовић, Лука Шавле, Милица Павловић и многи други.

**Анастасија Новаковић 7/5
ОШ „Херој Иван Мукер“
Смедеревска Паланка**

Краљица спорта против невидљивог непријатеља

Након вишемесечне паузе жељно смо се вратили у школске клупе и школа је наизглед добила обриси оне старе реалности на коју смо навикли. Школске активности су наставиле да се одвијају, али сада је све организовано у складу са “новом реалношћу” како воле да називају ово измењено време у коме сада живимо. Љубитеље спорта посебно је обрадовала вест да ће се такмичења у спорту ипак одржавати, али овога пута само на отвореном. Тако је 15. октобра у Крагујевцу одржано такмичење у атлетици на коме су учествовали ученици свих школа

на територији Крагујевца, али и околине. Ученици наше школе освојили су следеће награде: Михајло Вучковић, треће место у дисциплини скок у вис; Душан Љујић, треће место у дисциплини скок у даљ; Алекса Ратинац, прво место у дисциплини скок у даљ; Александар Вукомановић, друго место у дисциплини трчање на 800 метара; Вишња Филиповић, друго место у дисциплини бацање кугле.

**Теодора Јевтић
Селена Јовановић
Прва техничка школа Крагујевац**

Хуманитарни базар

ОШ „Херој Иван Мукер“ учествовала је у Хуманитарном базару, који је одржан у центру Смедеревске Паланке 17. октобра. Наставници, учитељи и ђаци продавали су радове ученика и поклоњене књиге, и сакупили 44.150 динара. Сав новац је уплаћен за помоћ Лани, Мињи и Стефану. Многе наше суграђани су дошли на базар и доносили новац за лечење болесне деце. Упркос хладном времену, акција је била успешна и надамо се да ће се поновити.

**Николина Радовановић 7/5
ОШ „Херој Иван Мукер“ Баничина,
Смедеревска Паланка**

Дан школе у доба короне

ОШ „Херој Иван Мукер“ прославила је 9. октобра свој 76. рођендан. Рођендан је прослављен, као што ћемо, како кажу, славити славу, у кругу породице. Није било гостију из других школа, а ни гостију из општине. Наставници и учитељи направили су прелеп видео-запис који је емитован на локалној телевизији и школском Фејсбуку. Видео запис се састоји од низа рецитација и песама који су извели ученици школе. Ове године није било скечева, јер због короне морамо бити на дистанци. Наша новинарска секција објавила је тим поводом први електронски часопис „Ми пишемо“. И раније је излазио школски лист, само у штампаној форми. Први број је објављен далеке 1961. године. Надамо се да ће следећи Дан школе бити прослављен без короне, и да ћемо се дружити и целе недеље славити, као и претходних година.

**Милена Марковић 7/5
ОШ „Херој Иван Мукер“ Смедеревска Паланка**

Нанини атлетичари опет први

Атлетика, краљица спортова, омиљена је међу ученицима наше школе. Немамо салу, вежбамо искључиво напољу, онда када нам то временски услови дозволе. Упркос томе, наши ђаци годинама освајају медале на овом такмичењу. Уз поштовање свих предложених мера, такмичење се одржало и ове године у Крагујевцу. Успех наше екипе није изостао, због чега смо врло поносни. На томе захваљујемо наставницима физичког васпитања, Микици и Милошу Цмиљанићу, који су, улажући сав свој труд, помагали ђацима да савладају све препреке, увежбају технике и, сигурни у себе, наступе. Мушкарци су екипно први, тако да су се пласирали на следећи ниво такмичења, а девојчице су нам друге. Ово су наши резултати: Никола Глигоријевић 8/4, 100 метара, 1. место појединачно; Лука Славковић 8/4, 300 метара, 1. место појединачно; Милица Обрадовић 7/2, 600 метара, 1. место појединачно; Лука Јолдић 8/3, 800 метара, 1. место појединачно; Алекса Велић 8/4, бацање кугле, 1. место појединачно; Штафета 4x100, 1. место-Душан Недељковић 8/2, Никола Глигоријевић 8/4, Лука Славковић 8/4, Алекса Велић 8/4; Невена Ристовић 7/3, скок у вис, 2. место појединачно; Димитрије Стошић 8/3, скок у вис, 3. место појединачно; Лазар Перовић 6/4, скок у даљ, 2. место појединачно; Павле Милетић, 300 метара, 3. место појединачно.

ОШ „Наталија Нана Недељковић“ Крагујевац

Близанци Ленка и Реља праве атлете

Атлетски клуб „Маратон“ из Сомбора ове године је организовао 11. мини вишебој за ученике од другог до шестог разреда. Такмичење за ученике 3. и 4. разреда одржано је 8. октобра на градском стадиону „Раднички“ у Сомбору. Такмичари су се такмичили у дисциплинама: скок у даљ, бацање вортекса и трчање на 60 м. У категорији трећих разреда запажене резултате остварили су близанци Ленка и Реља Лалић, ученици Основне школе „Братство јединство“ из Сомбора. У категорији дечака ученика 3. разреда убедљиво је победио Реља Лалић, а у категорији девојчица друго место је освојила Ленка Лалић. Овим успехом Ленка и Реља су се пласирали за мини финале које ће бити одржано у Црвенки.

**Ленка и Реља Лалић
ОШ „Братство јединство“ Сомбор**

Промоција збирке песама „Моје љубави“

Није нам сметао ни хладни октобарски четвртак, ни маске на отвореном, ни ветар који је баш био љут тог дана. Наш друг из 5. разреда, Марјан Ранђеловић, је одржао промоцију своје збирке песама „Моје љубави“. Иако смо били у школском дворашу, било је пуно ученика из свих разреда. Наставници су увеличали ову прилику и читали Марјанове песме за присутне, док је Јован Стојадиновић из 6. разреда пратио све то свирајући гитару. На крају смо имали прилику да купимо збирку песама „Моје љубави“ и да добијемо аутограм од нашег друга. Невероватан осећај.

**Милош Вулетић
Милица Ђорђевић
Јана Крстић
ОШ „Страхиња Поповић“ Дворане**